

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ GORDON REYNOLDS

ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΗΣΕ!...

(Έξομολόγησις μ'ιας καταδίκου)

'Ο χειρουργός Φρέντυ Μονρόε

φίλες μου κι' ή γνωστές μου με ζήλευαν.

Δέν είχα αγαπήσει ποτέ μου... Έφθασα σέ ηλικία 23 χρόνων, φλερτάροντας με άδιαφορία, άπειραχτη από κάθε σοβαρό αίσθημα διασκέδαζοντας, και ρουφώντας αγόραστα τή χαρά τής ζωής...

Μά ή μοιραία και για μένα ώρα, έφτασε...

Μιά βραδυά, σέ κάποιο φιλικό σαλόνι, μου σύστησαν τόν νεαρό χειρουργό ιατρό Φρέντυ Μονρόε!...

Γιά πρώτη φορά τόν έβλεπα και μ' έβλεπε... 'Αλλά ή άμοιβαία συμπάθεια που πλημμύρισε τīs ψυχές μας, άπέρχε βαθειά κι' άστραπια... Τό αίσθημά μας, γρήγορο κι' έντυφλωτικό σάν άστραπή, έδωσε άμοιβαία και για πάντα τīs υπάρξεις μας...

Πώς να τό παραστήσω με λόγια;... 'Ας προσπαθήσω ώστόσο: έννοιωσα τήν ψυχή μου σάν ένα μπουμπούκι, τό όποιο άνοίγει με μιάς κάτω από ένα φλογερό έκθαμβωτικό ήλιο!

Χόρευα έπί ώρες, κι' άποκλειστικά, με τόν Φρέντυ... Δέν έλειψε άπ' τό πλάι μου όλη τή βραδυά, κι' έγώ πάλι δέν έλειψα από κοντά του... Ρουφούσαμε ό ένας τήν ύπαρξη και τήν ψυχή τού άλλου, με δίψα και με πρωτοδοκιμαστή λαχτάρα...

Και κατά τό μεσάνυχτα, έπιτέλους, με σύστησε στή... μνηστή του Κορίννα 'Αμπέρναθ, ή όποια μόλις τή στιγμή εκείνη ήρθε, κι' ή όποια ήταν μά άπ' τīs... καλύτερες φίλες μου!!

Τι έννοιωσα, Θεέ μου, τότε;...

'Ενοιωσα κάτι σάν άπόλυτη έκμηδένισο τού έαυτού μου, έννοιωσα μια πίκρα άγλύαντη ένα σκοτάδι άδιόλου... Κι' ένώ ή δεξίωσις θά έξακολουθούσε ως τό πρωτό, έγώ άρρωστη, χλωμή άπ' τόν ποнокέφαλο, πήρα τόν πατέρα μου και πήγαμε στό μεγάλο μου!

Δή ήθελα πικά να τόν ξαναδώ... Μου φαινόταν σάν προδοσία, ή διαγωγή αυτή τού Φρέντυ!... 'Ακο'ς εκεί να εινε άρραβωνιασμένος, και μάλιστα με τή φίλη μου Κορίννα, κι' όμως να φλερτάρη τώσες ώρες μαζί μου!

'Ότ'όσο, πονούσε για μένα ό καυμένος μου ό Φρέντυ!... 'Αν ή άγάπη μου γι' αυτόν ήταν κερανοβόλος, τό ίδιο συνέβαινε ακριβώς και στήν άγάπη του για μένα!...

Με άποζητούσε, με τόν άπόφευγα... Πονούσα, και πονούσε, με τόν άπόφευγα... Μαρτύριο ήταν ή ζωή και για τούς δύο μας... Κι' ή άνύποπτη φίλη μου Κορίννα, ή όποια έπισκεπτόταν ποτέ έκείνη και ποτέ έμένα, παράσχετε στό φριχτό μαρτύριό μας δίχως καθόλου να τό νοιώθι!

Μιά μέρα πήρα μια άπόφασι τρελλή, θέλοντας να δώσω ένα τέρμα στά άβάσταχα βασανά μου: Ντόθηκα νοσοκόμος, πήρα ένα ψευδώνυμο, και ανέλαβα ύπερησία στό νοσοκομείο, στό όποιο ήταν έσωτερικός χειρουργός ό αγαπημένος μου.

'Αχ, όταν πρωτοαντικριστήκαμε στόν προθάλαμο τού χειρουργεί-

ου!... Κυταχτήκαμε με άνέκφραστη δίψα... 'Η καρδιά μου χτύπησε βίαια, έντονα, όδυνηρά, μόλις τό φλογερό τόν βλέμμα βυθίστηκε στά μάτια μου...

Δέν έδειξε καμιά έκπληξι ό αγαπημένος μου, που μ' είδε τόσο άπροσδόκητα μπροστά του, και μάλιστα ντυμένη με τήν κατάλευπη στολή τής νοσοκόμου. 'Η γερμάτη από λατρεία και λαχτάρα ματιά μου, τού τά έξήγησε όλα!

— Άλιαν!

— Φρέντυ!

Κι' ύστερα άπ' τīs δύο αυτές κραυγές μας, άγκαλιαστήκαμε παράφορα, και φιληθήκαμε διψασμένα... Μιά άμοιβαία τρέλλα φάνηκε ότι μας είχε πιάσει... Τά μπράτσια μας σφιγμένα γύρω στά κορμιά μας, δέν έννοούσαν να χαλαρώσουν τό παράφορο αυτό σφιγμένο τους...

Πρωτογεντήκαμε τή γλύκα τού φιλιού, ή ψυχές μας κοινώνησαν άπ' τό χιλιοπόθητο δυσκοπόθητο τής άγάπης, κι' ένας βουβός όρκος αιώνας λατρείας μας έδωσε για πάντα...

Κι' έμεινα νοσοκόμος, για να τόν έχω διαρκώς κοντά μου!...

'Η έβδομάδες, οι μήνες, κυλούσαν τρισευτυχισμένοι... Με χίλιες προσφάσεις, έκρυβα άπ' τόν πατέρα μου τīs πολυώρες άπουσίες μου άπ' τό σπίτι... Τόσο φανερά όμως έλαμπε ή έντυχία τόν πρώτο σκόπο μου, ώστε ό καλός μου πατέρας — άποροφημένος κιάλας άπ' τīs πολλές τού άσχολίες — δέν άνησυχούσε καθόλου για λογαριασμό μου...

Κι' έγώ;... 'Εγώ χαιρόμουν τήν ώμορφη ζωή μου, και συμμορφωνόμουν πιστά με τήν έξέχ' σφάσι τόν άγαπημένο μου:

— Γλυκειά μου Άλιαν, δύο χάρεις έχω να σου ζητήσω!... Πρώτα, να μην παρευρίσκωσι καθόλου στίς έγχειρήσεις που κάνω, γιατί με ταραζει τόσο βαθειά ή λατρευτή παρουσία σου, ώστε κινδυνεύουν οι άσθενείς μου!... Κι' ύστερα, πρόσθε μήπως άντιληφθή τīs σχέσεις μας ή Κορίννα. Θα προσπαθήσω με τρόπο να διαλύσω τούς άρραβώνες μου μαζί της, πριν έκραγη τό σκάνδαλο τών σχέσεών μου!

Μά, δυστυχώς για τήν άγάπη μας, δυστυχώς και για τούς δύο μας, έντυχε να λατρεύη κι' ή Κορίννα τόν μνηστήρα της!... Ζηλότυπη λοιπόν, σάν καθεμιά γυναίκα που αγαπάει άληθινά, άρχισε να μάς ύποψιάζεται. Μυρίστηκε κάποια πανίσχυρη αντίηλο στή μέση, ή δύστυχη φίλη μου... Κι' άποφάσισε να παρακολουθήσει κρυφά, τό κάθε διάβημα τού μνηστήρος της!

'Ω, σάν βεβαιώθηκε έπιτέλους κάποια ήμέρα, ότι ό Φρέντυ έπαψε να τήν αγαπάει, πικά, κι' ότι έγώ ήμουν ή έντυχής διάδοχος τής στήν καρδιά του!

Φούβαζε από λίσσα, με 'συνταράχτηκε κι' άπ' τόν πόνο της, ή φτωχή Κορίννα!... 'Ηρθε άμέσως στό νοσοκομείο—ήταν πρωτό, ένα πρωτό, μαύρο και μοιραίο και για τούς τρεις μας...—και ζήτησε έπιμονα να μου μιλήση...

'Από φόβο μήπως άποκαλυφθώ στό προσωπό τού νοσοκομείου, ποιά ήμουν πραγματικός, και θέλοντας έπίσης να προλάβω τήν έκρηξη τού σκανδάλου, δέχτηκα να τήν δω... Με περιμένα, κατάχλωμη και δακρυομένη στό 'χώλλ τής άναμνησις... Μουδιασμένη, και με κάποια δόριστη τύψη μέσα μου, κάθησα πλάι της στόν καναπέ, μην τολμώντας να τήν κυτάξω στά μάτια...

— Άλιαν! τραύλιζε ή δυστυχισμένη. 'Αγαπημένη μου φίλη!... Άλιαν μου, γιατί μου τόκαμες αυτό;

Μουρμούρισα, σάν ξεψυχισμένη:

— Κορίννα, ή μοίρα μας φαίνεται!...

Μήπως τό έκαμα έπίτηδες;... Νά, ήταν κάτι τό άνικητο, τό βόσκανο, τό κυριαρχικό, αυτό που μ' έδωσε και με δένει με τόν Φρέντυ;... 'Απ' τήν πρώτη στιγμή που γνωριστήκαμε, αγαπητήκαμε παράφορα!... Ότε και δοκίμασαμε κόν να τινέσουμε άπ' τīs ψυχές μας, τή βασκανία που τīs όδεύει... 'Ηταν τόσο πανίσχυρο τό αίσθη-

('Η συνέχεια εις τήν σελ. 2019)

'Η Κορίννα 'Αμπέρναθ

'Η Άλιαν Πάρνελ

('Η φωτογραφία αυτή, τήν όποια πήρε, χάρη άπειρότητας και κρυφά, μια νοσοκόμος φίλη τής Άλιαν, στείχισε τή φυλακισί της ως ήθικης άυτοεργού, γιατί άποδείχτηκαν έτσι ή σχέσεις της με τόν κακούργο ιατρό).

